

De Murphy symfonie

De Murphy symfonie

Rein Adriaensen

Eerder verschenen boeken:

Het amulet van Siallagan isbn: 978-90-5974-265-9 2012

Het goud voor de keizer isbn: 978-94-6206-348-8 2013

Tranen om te overleven isbn: 978-38-5438-937-8 2013

Het geheim van de zwarte pagode isbn: 978-94-1002-431-8 2013

Dan ga ik even weg isbn: 978-94-0211-972-5 2014

Dank aan mijn vrouw Ella, die mij de gelegenheid gaf dit boek te schrijven.

Dank aan mijn vriendin Corrie Hol, voor het advies en de correcties.

Auteur: Rein Adriaensen

Coverontwerp: Rein Adriaensen

Isbn: 9789402130607

Rein Adriaensen

Na een aantal weken, met voor de tijd van het jaar te hoge temperaturen, heeft koning winter toch laten weten dat hij nog steeds in staat is om een witte deken over het land te laten vallen, ook al is het al eind februari. De straten liggen bedekt onder een ongeveer twintig centimeter dikke laag sneeuw die pas in de vroege ochtenduren is gevallen. Mensen die naar buiten kijken zijn zeer verrast dat dit nog is gebeurd. Jan Steenstra, fluitist bij een groot orkest, stapt met een koffer de frisse lucht in. Vandaag is de dag van het vertrek met het symfonieorkest naar Azië. Een flink aantal concerten staat er op het programma in diverse landen. De hele trip zal zo'n anderhalve maand in beslag nemen. Omdat Maria, zijn vrouw, totaal geen zin heeft om in de sneeuw te rijden, moet hij wel met de bus. In dit geval een trolleybus, naar het station. Als hij de drie treetjes en het pad is afgelopen, zet hij zijn koffer in de sneeuw neer en gaat terug naar de deur en kust Maria vol op haar mond. Het is opmerkelijk want zo fel is hun relatie al lang niet meer. De ommekeer begon nadat er in een weekend over het nemen van een kind werd gesproken. Jan was de voorstander, maar Maria had kort daarvoor nog een artikel gelezen

waarin werd uitgelegd wat er allemaal aan en bij haar zou veranderen. Ze was altijd al een pietje precies. Ze kon gemakkelijk minuten lang voor een spiegel naar haar lichaam staan kijken. Het had haar bang gemaakt. Slappe borsten jaren na het geven van de borst en dan die striemen op haar buik en dan nog zo'n uitgezakte ook. Ze had het ook gezien bij haar veel oudere zus. Op een dag dat ze samen naar de sauna waren gegaan en naast elkaar zaten had ze gevraagd: "Wat zijn dat voor strepen?" En haar zus had haar verteld dat het begonnen was toen ze een paar maanden in verwachting was en het waarschijnlijk nooit meer weg zou gaan. Ze had er van gegruwd. En haar moeder had ook niet zo'n mooi figuur meer. Nee, van haar hoefde het vanaf toen niet meer. Trouwens, wie zou het kind moeten opvoeden? Jan niet, want Jan is veel van huis sinds hij die baan bij dat grote orkest aangeboden kreeg en Maria zelf werkte nog bij een groot assurantiëkantoor. Omdat ze merkte dat het daar niet zo goed ging en dus bang was haar baan te verliezen, begon ze een eigen bedrijfje. Een soort adviesbureau. Het hebben van kinderen zou daar niet in passen en dus besloot ze om daar maar niet aan te beginnen. Zeer tegen de zin van Jan in. Door dat nieuwe werk is ze de laatste tijd wat vaker van huis en moet Jan vaak voor het huishouden zorgen wat zijn studie, want je kunt als musicus niet zonder, belemmert. Laat staan als daar de opvoeding van een kind nog bij zou komen. De verkoeling in hun relatie kreeg een

extra knauw toen ze beiden op de kermis liepen en zij in het reuzenrad wilde. Jan heeft last van hoogtevrees en zei: "Ga jij maar alleen, mij krijg je er niet in." Toen zij instapte, kwam er een wat oudere man in hetzelfde schuitje bij haar zitten. Op het hoogste punt was er enig contact en toen ze al een paar keer rond gedraaid hadden was hij naast haar gaan zitten. Jan werd al duizelig bij't zien van de draaiingen en wendde zijn blik richting een andere attractie. Toen ze weer langzaam steeds stoppend naar beneden kwamen zag Jan nog net dat ze elkaar aanraakten. Nee, hij zei er niets van, maar had het wel gezien en in zich opgenomen. Ze moesten elkaar al vaker gezien hebben, dacht hij. Nou was hij ook niet altijd van onbesproken gedrag, want oefenen deed hij samen met zijn vrouwelijke collega fluitiste die vanwege het geluid thuis een geluiddichte cabine had laten bouwen. Nu was het niet zo dat het daarmee meteen begonnen was maar na een aantal maanden daar oefenen was de relatie niet helemaal meer zakelijk en netjes. Ze konden goed met elkaar overweg dus lag het voor de hand dat er meer gebeurde dan alleen maar fluiten.

Het is niet zover naar de dichtstbijzijnde bushalte die op een plein ongeveer driehonderd meter van zijn huis is. Met ferme pas, omdat de tijd krap is om de bus te halen, al valt het echter niet mee door de losse hoge sneeuw. Plotseling kan hij zich nog maar nauwelijks, door tegen een lantaarnpaal te steunen.

overeind houden. Als hij zijn linker voet optilt zit er een bruine substantie aan zijn schoen. Schurend langs de stoeprand probeert hij de smurrie van zijn schoen te halen. Bij de bushalte is het drukker dan normaal. Veel mensen die op dit tijdstip normaal met de fiets naar hun werk gaan nemen door de sneeuwval nu de bus. Gespannen kijken alle mensen op hun horloge en dan naar de draden boven de weg. Als de draden bewegen weet iedereen dat de trolley onderweg is. Na enige tijd komt de harmonicatrolleybus geruisloos de hoek om. Een zucht van verlichting gaat door de groep mensen. Gedempt door de sneeuw is hij nog stiller dan normaal. Met alle macht probeert iedereen zich zo snel mogelijk in de bus te wurmen.

Veel sneller dan snel kan het niet omdat iedereen moet inchecken. Uiteindelijk is iedereen binnen en kan de bus vertrekken. De bus is vol dus menigeen moet staan. Tijdens het de bocht omgaan, raakt hij regelmatig een jongere vrouw die naast hem staat. Ze kijkt hem vriendelijk aan, en knipoogt zelfs tegen hem als het weer gebeurt. Zijn koffer staat naast hem maar zodanig dat niemand er last van heeft. Als ze haast in de stad zijn, komt een vrouw plotseling tussen Jan en de jonge vrouw door. Hij merkt dat er iets uit zijn broekzak wordt getrokken. Bij de halte direct daarna springt de vrouw uit de bus. Jan rent er achteraan en drukt de vrouw pal voor de bus tegen de grond. Hij grijpt meteen zijn portemonnee uit haar

hand. De vrouw roept als een wilde dat ze aangerand wordt, waardoor anderen die net uit de bus zijn gekomen zich er mee bemoeien. Plotseling stopt er een politiebuisje en springen twee jonge agenten boven op Jan. Daardoor kan de vrouw zich losrukken en er vandoor gaan. Jan wordt geboeid naar het busje gebracht, ondertussen roepend dat ze de vrouw moeten hebben en dat zijn koffer nog in de bus is. De agenten trekken zich er niets van aan, stappen in en scheuren weg.

Op het bureau van politie wordt hij gefouilleerd. Alles wat er in zijn zakken zit wordt er uitgehaald en op een bureau gelegd. Opnieuw probeert Jan de agenten aan hun verstand te brengen dat ze niet hem maar de vrouw moesten hebben en dat hij nu zijn koffer kwijt is. Er wordt totaal niet naar hem geluisterd en nemen hem mee om hem in een cel te plaatsen. Met een klap valt de deur in het slot nadat de agenten de cel hebben verlaten. Bonzen op de deur helpt niet, al hoort men het wel en komt men hem zeggen dat hij rustig moet zijn.

Als de bus bij het station stopt, ziet de jonge vrouw dat de koffer van die man er nog in staat. Om zich heen kijkend pakt ze de koffer op en neemt hem mee naar het station. In de hal van het station loopt ze regelrecht naar de geïmproviseerde informatiebalie.

Een wat oudere en zeg maar gerust corpulente vrouw van de spoorwegen kijkt haar aan.

Snel vertelt ze wat er gebeurd is en vraagt of zij het politiebureau wil bellen om te vertellen dat de koffer van de man die ze meegenomen hebben in het station is. De vrouw kijkt de ander aan en vraagt: "Wat moet ik er mee?" De jonge vrouw kijkt de oudere weemoedig aan. Zij kijkt op haar horloge en ziet dat haar trein, op het punt van vertrek moet staan. "Ajuus, ik ben naar de trein zoek het maar mooi uit," en rent naar het perron. Nu is het de beurt van de spoorvrouw om raar te kijken.

Dan valt kennelijk het kwartje, want ze pakt haar portofoon en vertelt wat er is gebeurd. Van alle kanten komen er spoormensen en beveiligers de hal binnen rennen en beginnen iedereen naar buiten te dirigeren. Niet veel later wordt er omgeroepen dat in verband met een veiligheidsaangelegenheid tot nader order de treindienst wordt stil gelegd en iedereen de hal en de perrons moet verlaten. Het geloei van politie en andere alarmdiensten doet het ergste vermoeden.

Ook op het bureau van politie rent iedereen na het horen van de situatie op het station door elkaar en de arrestant wordt gewoon vergeten. Iedereen van de politie die maar vrijgemaakt kan worden, wordt richting het station gestuurd. Jan Steenstra kan bonzen wat hij wil, hij wordt niet gehoord. Langzamerhand wordt het hem duidelijk dat het goed mis is en hij het vliegtuig nooit meer zal halen.

In de vertrekhal van Schiphol staat de groep van het orkest bijeen. Al een aantal malen is er geteld maar het blijft er één te weinig. Annelies een fluitiste pakt uit haar tas haar mobieltje en toetst een nummer in. Maria heeft al een keer de telefoon over horen gaan maar stond toen net onder de douche. Dus laat ze hem bellen. Als de telefoon voor de tweede keer over gaat, slaat ze een badlaken om en rent naar de slaapkamer. "Met Maria?"

"Hallo Maria, je spreekt met Annelies, is Jan vanmorgen op tijd vertrokken?" Maria kijkt op de wekker op het nachtkastje. "Och, ja hoor, hij is op tijd vertrokken, is hij nog niet bij jullie? Nou, dan zal hij zo wel komen, maak je niet ongerust, Doei". Een paar collega's kijken er niet eens verbaasd van op dat juist Annelies de vrouw van Jan heeft gebeld. Voor de meesten is het bekend dat zij en Jan Steenstra meer dan alleen collega's zijn. "Maak je niet ongerust, dat moeten ze nodig zeggen," flitst het door het hoofd van Maria.

De stationshal is al een tijdje leeg. Een paar meter van elke deur staat een agent met een portofoon in zijn hand. Het wachten is op de explosieve opruimingsdienst, maar dat kan nog even duren.

Een grondstewardess van de maatschappij waarmee ze zullen vliegen is naar de groep gekomen en vraagt: "Is iedereen aanwezig?" Van alle kanten wordt haar verteld dat ze nog iemand missen. "We hebben nog een kwartier en dan moeten jullie echt inchecken hoor," roept ze terwijl ze naar een andere groep mensen loopt.

Jan Steenstra bonkt nog maar eens op de deur maar van enig respons is geen sprake. Al een paar maal heeft de wachtcommandant een vreemd deuntje gehoord maar weet niet waar het vandaan komt. Net als het ophoudt, denkt hij aan de spullen die op het andere bureau liggen. Als hij het apparaat inschakelt, ziet hij dat er "drie oproepen gemist" op het display staat. Van wie het mobieltje is weet hij niet, het kan van een collega zijn die hem in de drukte vergeten is, dus legt hij het terug op een paar vellen papier.

Op het vliegveld is de tijd aangebroken van inchecken. De leider van de groep belt maar eens naar het evenementenbureau om te vragen of zij iets te weten zijn gekomen waarom Jan Steenstra er niet is. Daar ontstaat onmiddellijk beroering want er was afgesproken dat als er iemand niet op tijd zou kunnen zijn of moest afzeggen door bijvoorbeeld ziekte, juist zij gebeld moesten worden.

De stewardess voegt zich weer bij de orkestleden, maar vergeet hen mee te delen dat er geen treinverkeer mogelijk is in het midden van het land. Maar goed, zij kan niet weten

waar de ontbrekende reiziger vandaan moet komen. Bij de incheckbalie gaat het erg vlug omdat de groep gezamenlijk door de hostess ingecheckt wordt. De dame achter de balie krijgt nog de mededeling dat één persoon zich nog kan melden en daarna kunnen zij verder naar de douane

Op het station heerst een gespannen stilte. Het wachten is nog steeds op de explosieve opruimingsdienst. Net na het middag uur komt er een aantal militaire voertuigen, dat tot vlak bij de ingang rijdt. Een paar mannen beginnen zich onmiddellijk om te kleden. Anderen laden een klein soort rupsvoertuig uit. Als iedereen gereed is om naar binnen te gaan, worden schakelaartjes op zowel het rupsvoertuigje als het zwarte bedieningskastje om gezet.

Na wat gebrom komt er beweging in het voertuig, maar niet voor lang. Opnieuw wordt er naar het voertuig gekeken en schakelaartjes aan en uit gezet. Weer het gebrom, maar terwijl iedereen opgelucht adem haalt, stopt het apparaat opnieuw. Er wordt gevloekt maar ook dat helpt niet. Er zit niets anders op dan dat één van de twee in een buitenaards wezenpak de hal in zal moeten gaan. Voorzichtig nadert hij de deur die vanzelf open gaat.

Hij gelast de dicht in de buurt staande politieagenten naar achteren te gaan. Dan sluit de deur weer achter hem. Gespannen wordt er gewacht. "Ik zie de koffer, noteer: blauwgrijze samsonite koffer normaal model met enkele